

Въ лѣво отъ насъ пламна пожаръ и широко сияние затрептѣ въ мрака. Горѣше с. Куруджа-къой, запалено отъ турцитѣ. Задъ насъ се чуха бурни викове. Обръщаме се: въ безкрайни, успоредни линии, близко едни до други, идѣха подържкитѣ и викаха ура. Високо и гръмливо ура. Тѣ идѣха къмъ насъ бързо, стремително, подобно на издигнати вълни, засилени една следъ друга къмъ брѣга. Всичко бѣше свършено, тѣ идѣха късно. Турцитѣ бѣха отстъпили. Но ако тѣ стояха още, какво би могло да спре тия живи вълни отъ хора, опиянени и увлѣчени сякашъ отъ нѣкакво безумие? Близо до насъ подържкитѣ спрѣха. Едни следъ други високо срѣдъ нощта прозвучаха тръби, — наши тръби, които свирѣха отбой.

Това бѣше единъ чуденъ моментъ въ тая битка. Увлѣчението бѣше общо. Подържкитѣ безъ заповѣдь, просто защото припадналата нощъ ги откъсва отъ веригитѣ и не знаятъ какво става напредъ, но като чувствуватъ, че всѣко съмнение за опасността трѣбва да се премахне, — не се сдържатъ на мѣстата си, първитѣ линии увеличатъ следващитѣ и подобно на придошла рѣка, която събаря всѣка преграда предъ себе си, цѣлиятъ боенъ редъ на бригадата се влива въ огнената линия.

А въ Провадия колата на обоза сж били запрегнати, селянитѣ сж се готвѣли да бѣгатъ. Всички напрегнато и загрижено чакали.